

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

**Ekim Devrimi'nin
105.Yılı
Yolumuzu
Aydınlatıyor!**

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 67/Kasım

Fiyat: 3 TL

Güneş Balçıkla Sıvanmaz!

**“Gün olur yerle yeksan olurum
Gün olur şahım devri devranda
Kanun üstüne kanun yapsalar
Söz uçar yazı iki cihanda eyvah
İki cihanda eyvah**

...

**Fikrim firarda, mapusa sığmaz eyvah
Mapusa sığmaz eyvah.”**

Sezen Aksu

Uzun süredir hazırlığı yapılan, ilk önce 15 daha sonra ise 13 maddenin Meclis'ten geçmesiyle artık gündemimizde yeni bir “Sansür Yasası” var. 1925 “Tahrir-i Sükun Yasası” kadar eleştirilerin odağında bir yasa olarak tanımlayabiliriz.

Kanun teklifinin ‘halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma’ suçlamasını içeren en kritik 29’uncu maddesi sansürün sınırsızlığının bir belgisi niteliği taşıyor.

Yazılı ve sosyal medya dahil, haber alma hakkının her zamankinden de pervasızca engellendiği bu madde ile aslında kapitalizmde burjuva devlet aygıtının, kendi ana akım medyasını tüm araçlarıyla tek sese nasıl dönüştürdüğünün sağlamasını bir kez daha almış oluyoruz.

Kapitalizm kendi döngüsünü, kendi çıkmazlarını, kendi sahnesinde sergiler. Kendi istediği biçimde topluma yansır.

Tarih boyunca muhalif her ses, her nefes sansüre uğramıştır ve bu sistem devam ettiği sürece uğrayacaktır da.

Burjuvazi için; ister bir parti, ister bir dernek, ister herhangi bir platform olun, düzeniçiliğe ters en ufak bir tutum kapatılma sebebidir.

İster bir yayın kuruluşu, ister yazılı basın, ister bir gazeteci, ister bir sanatçı ya da akademisyen, ister bir yazar ya da şair, ister sade bir vatandaş olun farketmez, hangi yayın aracı ile yansıttığınız muhalif bir fikriniz varsa bu fikir de yasaklıdır.

10 küsur yıldır siyasi dergi (Söz ve Eylem) ve gazete (İşbaşı Gazetesi) olarak yazılı basın ve sosyal medya alanında faaliyet gösteren bizler için ve tüm siyasi fikrini yaymak isteyen devrimci, demokrat ve komünistler için kamuoyu oluşturma önündeki bariyerlere alışkınız.

Ancak hiç şaşkın değiliz. İster burjuva yasalarla çizilsin, ister psikolojik bariyer olarak yazılı olmayan akitlerle dayatılsın, kapitalizmde düşünce sansürlüdür. Nice hapisler, nice işkenceler, nice ölümlerle bize dönmüştür düşüncelerimiz...

Sansürün azı ya da çoğu yoktur. Susmak ve susturulmaz insanlık dışıdır. Gölgesinin üstümüze örttüğü karanlığı ykıp geçmek biz komünist ve devrimcilere özgü olmalıdır.

Syf3

İşçi Sınıfının Birliği ve Mücadelesinin Acil İstemleri

Bir yandan derinleşen krizin yıkıcı ve yoksullaştırıcı etkileri, diğer yandan yaklaşan seçimler ve anketlere yansıyan AKP'nin oy oranlarındaki düşüş, işçilere, emekçilere ve Kürt halkına yönelik saldırıları pervasızlaştırıyor.

Bugün Türkiye'de yaşayan işçi ve emekçiler sermayenin, başta ekonomik, politik ve ideolojik olmak üzere çok yönlü ağır bir saldırısı altındadır.

Burjuvazi ortaya çıkmasını engelleyemediği ekonomik krizi; fiyat artışları, işsizlik ve vergiler yoluyla işçi ve emekçilerin sırtına yüklüyor. Nebati Bakan, izlenen bu politikayı, aldıkları önlemlerle dar gelirli (işçi ve emekçileri kastediyor) hariç herkesin zenginleştiğini söyleyerek itiraf etti. Yükseltile enflasyonla reel ücretleri düşürüp, işsizliği artırarak, kriz sonrası yüksek kâra dayalı büyümenin zeminini hazırlıyorlar.

Bu ekonomik saldırıya giderek şiddetlenen ve yaygınlaşan bir politik saldırı eşlik ediyor. Hak aramaya yönelik en küçük eylemler, gösteriler devlet müdahalesiyle bastırılıyor.

Aşırı yoksullaşmanın barındırdığı potansiyel tehlikenin yol açabileceği patlamaları önlemek için her yöntemi kullanıyorlar. İşçi ve emekçiler seçim tartışmalarıyla oyalanıyor.

Seçime üç yıl kala başlatılan; zamanında, erken, ya da baskın seçim söylemiyle kitlelerin öfkesi ve enerjisi kontrol altına alınıyor. Her gün birbirlerine küfreden burjuva hükümet ve muhalefet, seçim tartışmalarıyla işçi ve emekçileri hak aramaktan ve eylemden uzak tutmakta birleşti. Hükümet sokağa çıkanları polis copu ve hapishaneyle, muhalefet provokasyona gelmekle tehdit ediyor.

Protestolara yol açabileceği hesaplanarak, büyük kitlelerin bir araya geldiği festivaller yasaklanıyor, futbol müsabakalarında güvenlik tedbirleri artırılıyor, kentlerin büyük meydanları abluka altına alınıyor. Diyanet bu seferberliğe şükür seanslarıyla katılıyor.

Suriye ve Irak'ta Kürtlere karşı savaş ve olağanüstü hal ilanı yedekte tutuluyor. Erdoğan alınan bu önlemlerle krizin sosyal etkilerini denetim altına aldıklarını söyleyerek burjuvaziyi teskin etmeye çalışıyor.

Seçmene vaadde bile bulunma olanağını kaybeden iktidar bloğu, seçim stratejisini elinde bulundurduğu ekonomik, politik ve ideolojik güç üzerinden kurarken, muhalefet bloğu ise seçimde gelenekleşmiş, sosyalist cenahın bile daha iyi örgütlenme koşulları getireceği varsayımıyla benimsediği, "kötünün iyisini seçme" alışkanlığına güveniyor.

Bütün bunlara rağmen güçlü olan sermaye ve onun devleti değil, güçsüz olan işçi ve emekçilerdir. Vaatler, baskı ve terörle kendi çıkarlarına yabancılaştırılan, işçi ve emekçilerdir. İşçi ve emekçilerin geriliği ve bölünmüşlüğüne dayalı bu güçsüzlüğü, karşı tarafı yani sermaye ve onun devletini ayakta tutuyor.

Ama kriz ve yoksulluk sermayenin lehine kurulu bu dengeyi bozuyor. Sermaye ve devletin işçi sınıfı ve emekçiler üzerine kurduğu ideolojik ve fiziki şiddete dayalı korku yavaşı da olsa dağılıyor.

Son dönemde artan protestolar, işçi direnişleri, doğal yaşamı korumaya yönelik direnişler, kadınların taciz ve katliamlara yönelik eylemleri, eşitlik mücadeleleri, gençlerin özerk bilimsel üniversite ve barınma hakkı mücadeleleri, köylülerin doğanın yıkımına karşı yürüttükleri yaşam hakkı mücadeleleri, yoksul ve küçük köylülerin emeklerinin hakkını koruma mücadeleleri, işsizliğe ve hayat pahalılığına karşı git-tikçe büyüyen öfke, bütün bunlar düzenin altında patlayıcı yığınının, patlamaya hazır bir enerjinin büyüdüğünü gösteriyor.

Ancak tekil ya da grupsal eylemler, biriken bu enerjiyi büyütüyor, tersine çoğu durumda bu tür eylemler, güç ve enerji kaybına yol açıyor.

Nesnel olarak büyüme eğilimindeki bu öfke ve enerjinin tekil ve grupsal eylemlerin tıpkı, küçük derelerin birleşerek coşkun bir nehir haline gelmesi gibi, ülke çapında etkili ve yığinsal eylemlere dönüştürülmesi

gerekiyor. Bu konuda asıl sorumluluk devrimci ve komünist hareketlere düşüyor.

Ama bunun için devrimci ve komünist hareketlerin bu sorumluluğu üstlenecek bir bakış açısına sahip olmaları, ilk başta kendilerini birleşik bir güç olarak örgütlemeleri gerekiyor. Yani örneğimizden hareket edersek, önce daha bilinçli ve örgütlü güçlerin küçük nehrini oluşturmak gerekiyor. Ancak böyle davranarak ülke çapında birleşik eylem sonuç alıcı bir güce dönüştürülebilir. Çıkış yolu işçi sınıfının, emekçilerle birliği ve mücadelesidir.

Mücadele ederek, örgütlenerek, birleşerek, kapitalist sistemde çalışma ve yaşama şartlarımızı daha da iyileştirebiliriz ve kapitalizme karşı sonsal mücadeleye güçlü bir biçimde hazırlanabiliriz.

Bu hiç hayal değildir. Yeter ki gücün bizde olduğunu kavrayalım, birleşelim, örgütlenelim. Örgütlü gücün karşısında, hiçbir kuvvet duramaz!

Çalışma ve yaşama şartlarını iyileştirmek için işçileri, emekçileri şu acil talepler için mücadele etmeye çağırıyoruz:

1-Sınırsız toplantı, gösteri ve basın özgürlüğü

2-Devrimci demokrat siyasal tutukluklara özgürlük

3-Kürt sorunu Kürt halkının ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkının sağlanmasıyla köklü bir çözüme kavuşur. Bugün Kürt siyasal hareketlerinin savundukları demokratik özerklik-/federasyon talepleri sorunun bu köklü çözümü doğrultusunda ileri doğru atılmış reformcu bir adım olarak desteklenmelidir.

4-Irkçılığın yasaklanması, silahlanmaya son verilmesi

5-Asgari ücretin devletin işverenlerle belirlediği bir ücret tabanı olmaktan çıkartılması, işçi örgütleriyle işveren arasında grevli toplu sözleşme yöntemiyle belirlenmesi. Ücret tabanının dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırının üzerinde belirlenmesi ve her üç ayda bir enflasyon oranı dikkate alınarak yenilenmesi

6-Sendika seçme özgürlüğü, sendikalaşmayı zorlaştıran tüm sınırlanmaların kaldırılması, memur statüsündeki işçilere, polis ve askerlere grevli toplu sözleşme hakkının verilmesi

7-Grevlerin pratik uygulanması üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması, dayanışma grevi ve politik genel grev üzerindeki yasakların kaldırılması.

8-İşsizlik sigorta fonu yönetiminin sendikalara devredilmesi. İşsizlik ücretinin işsiz kalan süre boyunca ücretin yarısından az olmayacak ölçüde belirlenmesi

9-Kod 29 sayılı maddenin kaldırılması, iş sürecinde işçi ve işveren arasındaki anlaşmazlıkların işçi ve işveren temsilcilerinin eşit katılımının sağlandığı bir kurul tarafından çözülmesi.

10-İşçi memur ayırımının kaldırılması, taşeron sistemine son verilmesi

11-Eşit işe eşit ücret. Ücretlerde kadın erkek eşitsizliğinin ortadan kaldırılması

12-Kadınlara yönelik her türlü ayırmacılığın taciz ve tecavüzün ağır ceza kapsamına alınarak en yüksek cezalarla cezalandırılması

13-20 kişiden fazla kadın işçinin çalıştığı işyerlerinde ücretsiz

kreş zorunluluğu, 0-5 yaş arasında çocukların beslenme ve hijyenik ihtiyaçlarının ücretsiz karşılanması.

14-Konut kiralalarının ücretlerin %30'unu, elektrik, doğalgaz ve su giderlerinin %15'ini geçmeyecek biçimde düzenlenmesi.

15-Tarımda yoksul, küçük ve orta köylülerin tarla ipoteklerinin kaldırılması, borçların silinmesi, bu kategorideki köylülerin kendi kooperatiflerini kurmalarının önündeki engellerin kaldırılması, tarımsal desteğin, kredi, makine, tohum ve mazot vb. bu kooperatifler vasıtasıyla sağlanması

16-Kır işçileri, işçi sınıfının en örgütsüz, düşük ücretli, en ağır koşullarda çalışan kesimini oluşturuyor.

Gündelikçi tarım işçileri hem örgütsüzlük hem de ücret ve çalışma ve yaşam koşulları açısından kır işçilerinin en alt kesimini oluşturuyor. Bir tarafta patronlar diğer tarafta dayıbaşlarının baskı ve sömürüsü altında sefil yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Tarım işçileri ve gündelikçi işçilerin tüm örgütlenme ve sendikal hakları tanınmalı, yaşam koşulları iyileştirilmeli, ücretleri ortalama işçi ücretlerinin üzerinde belirlenmelidir.

17-Herkese parasız sağlık hakkı. Özel hastahanelerin ve kliniklerin kapatılması. Sağlık kurumlarının tüm sağlık çalışanların katıldığı seçimlerle oluşturulan senatolar tarafından yönetilmesi, başhekimlerin bu kurum tarafından seçilmesi

18-Özel eğitim kurumlarının kapatılması, eğitimin her aşamada parasız olması, eğitim programlarının öğrenci, aile birlikleri ve akademisyenlerin temsil edildiği eğitim şurası tarafından belirlenmesi

19-Lise ve üniversite öğrencilerinin örgütlenmesinin önündeki bütün engellerin kaldırılması

20-Üniversitelerin öğrenci, öğretim üyeleri ve diğer çalışanların katılımıyla seçilen Üniversite Senatoları tarafından yöneltmesi, rektörlerin bu kurumca seçilmesi

21-Özel ve vakıf öğrenci yurtlarının kapatılması, yurtların öğrenci ve çalışanların seçimle belirlediği bir kurul tarafından yönetilmesi, yurt ücretleri ve beslenmenin devletçe karşılanması

22-Doğal dengeyi bozan her türlü kapitalist tahribata, yer altı ve yer üstü kaynakları üzerindeki kapitalist yağmaya son verilmeli, sermayenin rant ve enerji ihtiyacının karşılanması adına yoksul köylülerin yaşam hakkını yok eden doğaya yönelik her türlü tahribat durdurulmalıdır.

23-Dinlerin birbiri karşısında üstünlüğüne dayalı her türlü dinsel ayrıcalık ve baskıya son verilmeli, okullardan dini müfredat, resmi belgelerden din hanelerinin kaldırılmalı, devletin resmi dininin temsilcisi diyanet lağvedilerek, her dini grubun kendi işlerini kendi içlerinde, açıklık ilkesine bağlı kalarak halletmeleri sağlanmalı

24-Savaş ve yoksulluk nedeniyle kendi ülkelerini terk etmek zorunda kalan işçi ve emekçilere yönelik her türlü ırkçı ve ötekileştirici söylem ağır cezalarla cezalandırılmalı, bu kategorideki göçmenlere vatandaşlık hakları verilmelidir.

Yukarıda sıralanan, yenilerinin eklenmesiyle daha da zenginleştirilebilir olan bu acil istemlerin bir çoğu Türkiye de dahil hemen tüm burjuva devletlerin anayasa ve yasalarında yazılıdır.

Ancak bu yasalara burjuva devletler genellikle işlerin iyi gittiği dönemlerde kısmen de olsa uyarlar. İşler kötüleştiğinde yani kriz patladığı ve pazarlar daraldığında yasaların, ya yazılışlarında ama ile başlayan kı-

sıtlamalar yürürlüğe girer, ya da güvenliğin sağlanması adı altında değiştirilirler.

Yukarda yer alan acil istemlerin mücadeleyle kazanılması işçi sınıfının mevcut durumunda bir iyileşme sağlasa da köklü bir değişikliğe yol açmaz. Ayrıca sağlanan iyileşmeler ise çoğu zaman geçicidir. Bu bir kısır döngüdür.

İşçi sınıfı mücadele ederek haklar kazanır, bu haklar burjuvazini yeni bir ekonomik ve politik saldırısıyla, deyim yerindeyse kuşa çevrilirler. O halde işçi sınıfının durumunda köklü bir değişime yol açmaya-
cakan bu mücadele neden gereklidir?

Komünistler için burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki diktatörlüğü olarak burjuva devlet açık ve nettir Ancak bu durum milyonlarca işçi ve emekçi için açık ve net değildir.

Kapitalist toplumda baskı ve sömürü altındaki geniş yığınlar devrimci bir altüst oluştan geçmeksizin içinde debelendikleri çelişkilerden, onları düzene bağlayan kör güçlerin etkisinden, gelenek ve alışkanlıklardan arınamazlar.

Bu arınma ancak kitlelerin kendi öz talepleri doğrultusunda, kendi örgütleriyle yürüttükleri mücadele ile gerçekleşebilir. İşçiler, ancak hak ve çıkarlarını koruma mücadelesi içinde gerçek bir sınıf kimliğine kavuşur.

Kendini ve düşmanı bu mücadeleler sırasında tanır; birleşme ve dayanışma bilinci bu mücadele sırasında gelişir; siyasal mücadelenin zorunluluğunu bu mücadelelerden geçerek kavrar ve farklı mücadele biçimlerine yönelme gereksinimini bu alanda öğrenir.

Ayrıca bu mücadele olmadan sınıfı kurtuluşa taşıyacak sınıf partisinin işçi sınıfının başta en ileri kesimleri olan işleri işçiler olmak üzere sınıfın kitleleriyle birleşemez, devrimci hazırlık görevini yerine getiremez.

Öte yandan işçi sınıfının burjuva sınıf karşısında sınıf olarak davranma yetisini geliştiren ve onun devrimci hedefleri kavramasında yardımcı olan hak ve özgürlükler mücadelesi ne ölçüde başarılı olursa olsun, sisteme karşı yürütülen doğrudan iktidar mücadelesine bağlanmadığı durumda, başarısız olmaya mahkûmdur.

Çünkü özünde reformist olan ve bu nedenle düzen sınırları içinde kalan bu mücadeleler, kitlelerin durumunda geçici rahatlama dışında somut bir düzelme sağlayamadıkları gibi, siyasal mücadeleye bağlanamadıkları durumda hem sınıfın düzene köleliğini perçinler, hem de bu mücadele araçlarını köleliğinin araçlarına dönüştürür.

İşçi sınıfı, ancak mücadele içinde, üretimden gelen gücünü, sayısal üstünlüğünü, bilinç, örgüt ve eylemle birleştirebilirse mevcut kaostan devrimci bir çıkışı sağlayabilir.

Bunun ilk adımı işçi ve emekçilerin artan burjuva saldırılar işsizlik, pahalılık, karşısında birleşmesi, toplumun tüm emekçi ve diri güçlerinin bir cephe etrafında birleşmesidir.

Bugünkü ideolojik savrulma, politik güçsüzlük ve örgütsel dağınıklık içinde komünistlerin önündeki temel görev işçi sınıfının devrimci müdahale gücünün örgütlenmesi olarak nettir. Bu görevin önündeki engeller büyüktür, ama aynı ölçüde olanaklar da vardır ve artmaktadır.

1.sayfadan devam

Kimse bize buyrun “Sekiz sütuna manşet” atın demez ve demedi. Ama biz devrimci ve komünistler sürmanşet olduk, öldük öldük dirildik. Linç edildik kimi zaman. Tevfik Fikret “Sis”le, Nazım Hikmet dize dize şiirleriyle, Sabahattin Ali romanlarıyla, Ahmet Kaya konuşmasıyla linç edildi. Devrimci düşünce ve sözyle kaç kişi dört duvar arasında ömür çürütmüştür/çürütüyor saysak bitmez.

Apê Musa’yı sırtından vuruldu, yazdığı ve çizdiği için... ve daha nice nice aydın var sansürün karanlığında ömrünü tüketen..Bizler sözümüzü söylemeye devam edeceğiz. Çünkü özgür, sınıfsız ve sınırsız bir dünya düşümüz var. Elbette susturulacağız kimi zaman, ama biz yeniden yüksek sesle konuşmaya, yazmaya devam edeceğiz.

İranlı Kadınlara Desteğe Şiddet!

2 Ekim Pazar günü, Türkiye'nin bir çok ilinde olduğu gibi, İran'da kadına uygulanan şiddeti protesto etmek için Samsun'un Atakum

İlçesi'nde Buluna Yeşilyurt AVM önünde toplanarak yürüyüş yapmak isteyen kadınlara "izinsiz olduğu" gerekçe gösterilerek polisler saldırdı ve 13 kadını şiddet uygulayarak göz altına aldı!

Oysa bu ülkenin yasalarında "şiddet içermemek koşuluyla düşüncesini açıklamak için sokağa çıkıp eylem yapmanın izne tabi olmadığı" yazıyor!

Demek ki, yapılan eylem değil, eylemcilere uygulanan yasal değil.

Ama devlet burjuvazinin devleti, demokrasi algısı olsun diye koydukları yasaları uygulamamakta onların inisiyatifinde!

Yasalar onların lehine olunca uygulanır, işlerine gelmeyince uygulanmaz!

Öyleyse bu devlet ve bu asalak sınıf olduğu sürece bu yasaların anlamı olmayacak!

Yani bu asalak sınıf ve koruyucu meleği olan kurumlar tarihin çöplüğüne gönderilmediği sürece yasaların hiçbir anlamı olmayacak!

OMÜ'de İşçiler Patronu Dize Getirecekler!

Tez-Koop-İş Sendikası'nda örgütlü Ondokuz Mayıs Üniversitesi (OMÜ) işçileri, 23 Haziran'da başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerini sabote ederek işi yokuşa süren patron ve sendikası Türk Ağır Sanayii ve Hizmet Sektörü Kamu İşverenleri Sendikası (TÜHİS)'in uzlaşmaz tutumu nedeniyle yol alınamadı.

Patron ve sendikası %5'lik zam önererek işçileri adeta açlığa mahkum etmek istiyor.

Bu uzlaşmaz tutumlara boyun eğmeyen işçiler, üç aya yakın bir süredir yoğun katılımlı yürüyüş ve basın açıklamalarıyla dikkatleri çekmeye çalışıyor ama karşı taraf uzlaşma taraftarı değil.

İşçiler bu uzlaşmaz tutumu bir daha deşifre etmek için 29 Ağustos 2022 Perşembe günü, Atatürk Kültür Merkezi'nden OMÜ Rektörlüğü'ne kadar geniş katılımlı yürüyüş düzenleyip basın açıklaması yaptılar.

İşçilerin bu onurlu mücadelelerini, Samsun'da bulunan tüm demokratik kitle örgütleri var güçleriyle destekliyor! Bu dayanışma artarak sürdüğü sürece, işçilerin kazanacağı kesin.

TÜMTİS Karadeniz Şube Sekreteri Hasan Erdal'la Söyleştik

Yapılan kongrede, Tüm Taşıma İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Karadeniz Şubesi Mali Sekreterliği'nden, Şube Sekreterliğine getirilen Hasan Erdal'la Aras Kargo'nun Samsun Transfer Mekezi'ndeki, sendikaya üye işçilerin yoğunlaşmasını kırabilmek için, Samsun Taransfer Merkezi'nin Merzifon'a taşınmasından sonraki yaşananlar üzerine yapılan söyleşi:

İşbaşı: Sizin o taşınma işi ne oldu? Burada ki işçilerin Merzifon'a gitmeleri mümkün müydü?

Hasan Erdal: Ülkenin sayılı kara yolu kavşaklarından biri olan Merzifon'a Büyükçe bir transfer merkezi açarak orta ve Doğu Karadeniz kargolarını buradan yapma fikri ilk bakışta doğru gibi görülebilir. Ama hizmet verdiği alanların yoğunluğu ve zamanında ulaşım sağlanamadığı zaman şirketinde kayıpları göz önüne alındığında, bunun kardan çok zarar edeceğini görememek, kargo sektöründen anlamamaktan başka bir şey değil. Buradan Merzifon'a gidip çalışacak işçi olmazdı sanırım. Onların yerine yenilerini alıp monte etmek ise bu sektörde zaman alır. Kaybedilen her zaman ise, firmanın zararına olduğu gibi önceki işçilerinde zararına. Çünkü yeniler işi öğrenene kadar, kargolar zarar görecektir, onların açığını kapatmak isteyen işçiler de. Zaten o durumlara gelinmeden bu yanlış yoldan dönüldü.

İşbaşı: Orası önemli bir kavşaksa neden oranın kullanılması avantajlı olmuyor?

Hasan Erdal: Bölgenin en büyük ili ve ticari hacmi en büyük olan alanı Samsun. Samsun ve çevresinin kargoları Merzifon'da indirilip buralara gönderilmeye kalkışılınca, en iyimser şekilde 12, hatta 24 saat gecikmeler yaşanıyor. Bir saat gecikmelerin ise kargo müşterileri tarafından telafisi zor bir süre. Müşterilerin zararına olan her kayıp doğal olarak Aras Kargo'ya yansıyor. Rakiplerinin daha erken kargo dağıttığı firma, ya ucuza taşımak zorunda kalıyor, ya da müşteri kaybı yaşıyor. Her iki durum da zarar ediliyor yani. Bunları bilmeyenler yönetiyor desek öyle değil, bunları bile bile buna yönlenmelerini ise anlamak mümkün değil. Merzifon Transferi, Tokat, Amasya ve Çorum gibi önemli illere ve bir çoğu il büyüklüğünde ki ilçelerine zaten hizmet veriyor. Bir de Doğu Karadeniz'in büyük bölümüne nasıl hizmet versin? Önceden de dediğim gibi, bu bölgenin en önemli alanına gidecek kargoları Merzifon'da indirip oradan tekrar göndermek akıl işi değil en azından!

İşbaşı: Zaten hep böyle değil midir? İşçilerin en ufak bir isteğini yerine getirmemek veya örgütlenmelerini zaafa uğratmak için on katı harcanmaz mı?

Hasan Erdal: Örgütlü mücadeleye başlamadan önce bunu bana başkaları söylese inanmazdım. Şimdi yaşayarak öğreniyorum. İşçilerin örgütlü olmamaları veya örgütlü olanları dağıtmak için o kadar zahmete giriliyor, o kadar paralar harcanabiliyor ki, işte o zaman haklı olduğunuzu anlıyorsunuz! Bu transferin Samsun'dan Merzifon'a, aradan tekrar geriye taşınması için harcanan emek ve para düşünüldüğünde, insanın şaşırıp kalmaması olası değil. Örgütlü işçiden bu kadar ürküldüğünü öğrenmek için örgütlü olmak gerekiyormuş! İşverenlerin tamamı böyle mi bilemiyorum. Bizimkiler böyle ise böyledir.

İşbaşı: Aslında işveren sözcüğü de yanlış. İşveren kim ki? İşçiler olmasa kim kime iş verecek? Yan gelip yatan işveren, saatlerce ter döken iş verilen mi yani? İşçiler olmasa ne o sözde işverenler, ne de onların yordakçıları olur!

Hasan Erdal: Doğru diyorsun. Ben kargoları kaldırıp indirsem, arkadaşlarım zamanında yerine ulaştırmasa, ne patron kalır, ne de

patronun yöneticileri. Bizler, yani işçiler olmasa onlar açlıktan ölürlür. Bunu görebilmek zaman alıyor belki ama herkesin bunu gördüğünü düşünün. O zaman neler olur bilinmez!

İş Başı: Uzun süredir kargo sektöründe çalışıyorsun. Çoğu gelgeç, hatta uzun süre çalışanlardan bile bu sektörü iyi bilirsin. Onlar gibi laf üretmeyi, yeni yeni öğreniyorsun belki ama bilirsin. Bu taşınma olayına karşı çıkmadın mı?

Hasan Erdal: Çıkmaz olur muyum? Hem burada açığa çıkıp çeşitli şubelere gönderilecek arkadaşlarım için, hem de yıllardır çalıştığım iş yerim için itirazlarım oldu. Yöneticilerle görüşmelerim oldu. Ama bu işlere karar verildi mi geri dönmek zor oluyor. Deney yanlış olsa bile deneniyor. Onlar da öyle yaptı, olmadı.

İşbaşı: Olmayınca bunları gördüğün mü?

Hasan Erdal: İş işten geçtikten sonra görüşsen ne olacak? Bu tür işlerde sorumluluğu kimse kabul etmez. Hele bir de örgütsüz çalışma koşullarıysa, birine fatura kesilir olur biter. Öyle oldu sanırım. Ama taşındıktan sonra yöneticilerle Merzifon Transferi'nin nasıl gittiği konusunda görüşmelerim oluyordu. Geri taşınacağı son güne kadar, çok iyi gittiği hatta öncekinden de iyi olduğu söyleniyordu. Oysa biz işlerin iyi gitmediğini, Merzifon'un tıkanıp kaldığını biliyorduk. Orada çalışan işçilerin mağduriyetini düşünen olmaz zaten ama öbek öbek bekleyen kargoları, başkaları görse firmanın düşeceği durumu siz düşünün!

İşbaşı: Velhasıl, her şeyde olduğu gibi, bu konuda da haklılığınız anlaşıldı sanırım.

Hasan Erdal: Bizim haklılığımız zaten belli ama çalışan işçi haklı olsa ne fark eder? Ne kadar az ücretle çalıştırırım peşinde patron.

Asıl anlayamadığım ise, bizimle aşağı yukarı aynı koşulları yaşayan bazı alt düzey yöneticilerin kraldan çok kralcılığı. Maaşlarımız aşağı yukarı aynı, aynı koşullarda çalışıyoruz, hatta biz örgütlü olduğumuz için onlardan daha düzenli çalışıyor, düzensiz çalışmalara itiraz ediyoruz, yarın emekli olunca, belki de bir çoğu bizden daha az emekli maaşına talim edecekler; nasıl örgütleniriz veya bu örgütlü yaşama nasıl yardımcı olabiliriz deme yerine örgütlülüğe karşı düşmanca tavır takınıyorlar ve çalışma yaşamını en çok onlar zora sokuyorlar. Bir de patron olsalardı halimiz ne olurdu? Bilmek mümkün değil!

İşbaşı: Demek ki işçilere sömürüldüğünü anlatmaya gerek yokmuş. Onlar zaten biliyorlar. Ama nasıl mücadele edileceği konusu çok önemli. Sizin yöneticilerinizin çoğu aslında işçi statüsünde olmalarına rağmen, işçi olduklarını algılayamayanlardan oluşuyor! Onlara sömürden nasıl kurtulunacağını öğretmek gerekiyor belki de. Siz bunları biraz da el yordamıyla öğrendiniz ve yaşadığınız yaşam koşullarını terse çevirerek sizin hakkı olduğunuzu dostla düşmana ilan ettiniz. Onlara da bunu öğretmek sizlere düşüyor! Bu konularda yönetici, yönetilen ayrımı yapmaya gerek yok. Onların kafasına bu işlerin sokulabilmesi için, emeklilik veya işten kovulma günlerini beklemek zaman kaybı olur! Bu görevde size düşüyor artık. Başka söyleyeceğin bir şey var mı?

Hasan Erdal: Teşekkür ederim. Bu ülkede İşçi Sınıfı uzun yıllardır yeni yeni sınıf kimliğine bürünüyor. Bu kimliği korumak için örgütlü olmakta yeterli olmuyor, çoğunlukla. Gerçek örgütlülüğü yaşamak için, öğrenmek lazım belki ama en çokta dayanışma bizleri yüreklendiriyor. Onun için ayrıca teşekkür ederim.

Siyaseti Düzenin Sınırları Dışına Çıkarmak Gerekliyor!

Umut İleri

Sınıfsal iktidarı elinde tutan burjuvazi, iktidarı elinde tutmanın verdiği güçle, sınıfsal çıkarlarını yürütebileceği uygun bir siyasi alan belirler ve sınırlarını çizer!

Biz bu alana “Burjuva Siyaset Alanı” diyoruz.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, bu alanın sınırlarını, egemen sınıf burjuvazi belirler.

Marks 18 Brumaire’de “Üretim araçlarına sahip olan sınıf aynı zamanda zihinsel üretim araçlarına da sahiptir” der.

Eşitlik, Özgürlük ve Demokrasi kavramlarının sınırları, siyaset sahnesinin belirleyicisi burjuvazi tarafından çizilir.

İşte liberal virüs, bu belirlenen alana Eşitlik, Özgürlük ve Demokrasi kavramları üzerinden SIZAR.

Herkese demokrasi diyerek, kitleler de var olan, baskı ve zor ortamından kaynaklı bu kavramlara duyulan istemleri sömürür.

Dış ve iç koşullara ve özellikle sermayenin birikim evrelerine göre, bu belirlenen alanın zaman zaman sınırları genişletilir ya da daraltılır.

Ama bu genişleme ve daralma hep aynı alan içerisinde, burjuvazinin belirlediği alan içerisinde sürer gider.

Sistem partileri, buna sistem solu partilerde dahildir, oynanan bu sınıfsal özünden kopartılmış DEMOKRASİ oyununda, niyetten bağımlı ya da bağımsız yer alırlar.

Öyle ki kendini sosyalist olarak, işçi sınıfı partisi olarak gören siyasi oluşumlar, ne yazık ki kimliklerini yok sayarak, burjuva syaset alanına,

bu alanda gerçekleşecek seçimlere odaklanıyorlar. Hatta daha ileri giderek, halkı burjuva meclise, Lenin’in “Burjuvazinin Ahır”ı olarak nitelediği, Marks’ın halk yığınlarının doğrudan canlı eylemine tamamen dar gelecek bir deli gömleği olarak nitelediği Meclis’e çağırıyorlar

Bugün için kapitalizmin tarihsel sınırlarına gelip dayanması, ekonomik ve siyasal olarak içerisinde bulunduğu yönetememe krizi, bundan böyle yukarıda değindiğimiz sınırların genişlemesinin artık mümkün olmadığını, bundan böyle bu kavramlara ait sınırların daha da daralacağını bizlere göstermektedir. Bunun en somut örneği, geçen hafta yasalaşan “Sansür Yasası”dır.

Sistem partileri ve sistem solu partileri, burjuvazinin ellerine verdiği bu demokrasi topu ile oynamaya devam etsinler.

Komünistlere düşen, bu belirlenen ve sınırları çizilen alanda oynamayı reddetmeleri, siyaseti bu alanın dışına çıkartarak, kendi bağımsız sınıf politikaları neyi gerektiriyorsa o doğrultuda hareket etmeleridir.

O doğrultuda, yığınların düzene karşı duydukları öfke ve hoşnutsuzlukları, kısaca tepkileri, düzeni hedef alan politik bir müdahaleye dönüştürmek olmalıdır.

Artık bu ülkede sistem içerisinde bir “çözümü” yığınlara dayatmak, onları aldatmakla eşdeğerdir.

Bu nedenle siyaseti düzen dışına, burjuvazinin belirlediği alanın dışına taşımak gerekiyor.

Çünkü burjuvazinin belirlediği siyaset alanının işlevi, kapitalizmi yeniden üretmektir.

Vaatlere Kanma! Birleş... Örgütlen...Özgürleş...

Nevzat Eraydın

Ekonomik krizin gittikçe derinleştiği işsizliğin ve yoksulluğun her geçen gün daha da arttığı bir dönemde seçim tartışması da derinleşiyor. İktidar her geçen gün vaatlerini ortaya koyarken, aynı zamanda da baskı ve korku politikasını sürdürme gayreti içinde.

İktidar tarafı daha önce çıkarttığı emeklilik yasasını birgün çözme vaadiyle bir mağduriyetin olduğunu ve bu sorunun çözülmesi yönünde uğraştıklarını açıklıyor. Sanki bu yasayı bir başka iktidar çıkartmış

bütün kozları kullanmak istiyor. Bunun içinde her türlü yola başvuracaktır. Peki iktidar tarafında durum böyleyken muhalefet tarafında durum nasıl?

Ana muhalefet partisi CHP ve bileşenleri, yani altılı masa ve dışarıdan destekleyen diğer muhalefet partileri seçmen kitlesine neler vad ediyorlar. Aylardır bir araya gelen altılı masa, topluma sadece sunabildikleri güçlendirilmiş parlamento modeli ve Tayyip Erdoğan’dan kurtulma vaadidir. Topluma hiçbir proje sunamayan bu ittifakın yapabildiği tek şey helalleşmek ve türban yasası çıkartma söylemleri -toplumun hiç de gündeminde olmayan- ile suni bir gündem oluşturmaktır.

İnsanları ekonomik krizden uzaklaştırıp seçime kadar sakın tutma çabasından başka birşey değildir. Peki bunlara sormak gerekmez mi?

Seçimi kaybederseniz ne olacak? Kitlelere ne söyleyeceksiniz? Yoksa Saadet Partisi Başkanı Temel Karamollaoğlu gibi “ne yapalım, oturup ağlarız galiba” diyerek toplumla alay mı edeceksiniz? Yoksa bu seçimler hillelidir deyip, protesto mu edeceksiniz?

Bütün bu yapılan seçim çalışmaları boş vaadden başka birşey değildir. Burjuvazinin artık köklü reformlar yapma şansı yoktur ve onun için de hiçbir şekilde seçim programlarında işçi sınıfı ve yoksul halka iyleştirme projeleri sunmuyorlar. Bütün vaatler patronlara yöneliktir. Sermayenin güvencesini sağlamakla yükümlüdürler. Çünkü, burjuva partileri burjuvaziyle birlikte var olurlar, onlar olmadan kendilerini var edemezler. Bu vaatler, işçi sınıfı

ve yoksul halkı kapsamıyor. Kurtuluş ancak işçi sınıfının kendi iktidarını kurmasıyla mümkündür.

Diğer her vaat ancak küçük reformlar yaparak günü kurtarma çabasından başka birşey değildir. Onun için örgütlü bilinçli bir işçi sınıfı ortaya çıkmalı ve iktidarı burjuvaziden devrilmalıdır, tek kurtuluş yolu budur.

Birleş.Örgütlen..Özgürleş. Kapitalist sömürü düzenine son ver.

ve bunlar da sorunu çözmek ve mağduriyeti ortadan kaldırmak için uğraşıyorlarmış gibi davranıyorlar.

İktidarda kalabilmek için tekrardan TOKİ konutları projesini ortaya atarak, yoksulları ev sahibi yapma hayalleriyle kandırma ve oy toplama projesi üretiyorlar. İşsizliğin ve yoksulluğun arttığı bir dönemde, gelir düzeyinin dibe vurduğu bu zamanda, bırakın ev sahibi olmayı, karnımızı zor doyurur durumdayız. Temel ihtiyaçlarımızı bile karşılamakta zorlanırken milyon liralık evleri almayı bırakın, hayal bile etmek mümkün değildir. İktidar tarafı seçimi kazanmak için elindeki

El Atına Binen Çabuk İner

Celal Özkan

Dün tarih öğretmeni bir arkadaşımın telefonda görüşüyorum. Hal hatır sormalardan sonra seçimlere evrildik nasıl olduysa. Bu, seçimler bitene kadar böyle olacak; bitince, bir süre de kazanıp kaybetme söylemleri! Konuya ilk kez arkadaşım girdi.

-Seçimlerde ne olacak sence? Bunlar giderler mi?

-Bence, yapılan anketler falan hikaye. Bu koşulların varlığı anket firmalarının en çok yanılmasını yaratır. Hangi anketçiye, hangi babayığit açık seçik AKP veya MHP'ye oy vermem diyebilir? Hele bir de kendisi devlet kurumlarında çalışıyor veya çocuğu işsiz dolaşıyorsa? Yine hangi cesur yürek çıkıp da açık açık HDP'ye oy vereceğim diyecek? Bırak

sırtımız! Semerciden kurtulmak yerine, semerden kurtulmayı akıl edemiyorsak, daha çok semerci gelir geçer de, bizim sırtımız yükten, sırt derilerimiz kandan ve bedenimiz terden kurtulmaz' der ve aynen dediği gibi olur. Bizim durumumuz da aynı öyle diyorsun öyle mi? diyerek bugünleri özetledi arkadaşım! Hedef gösterilen sivrisineği yok etmek için gösterilen çabayı, bataklığı kurutmak için göstersek, bu günleri yaşamayız. Yakın tarihimizi kan gölüne döndüren

Evren gitti, derimizde davul çaldıran Özal gitti, Sivas'ta insanlar yakılırken "eylemcilere bir şey olmadı" diyen Çiller gitti, konuşurken araya reklam alan Mesut gitti, kadayıfın altını kızartamayan Erbakan gitti, en demokrati sayılan ve cezaevi operasyonlarında onlarca insanın katline ve sakat kalmasına neden

bunları, CHP'ye oy veriyorum demenin bile terörist damgası yeme riski var! Tek başına seçim kazanacağını bilseler, İYİ Parti'yi bile PKK'li ilan ederler! Diğer partileri kenara itmek kolay zaten! Onun için, eğer çok özel bir hırsızlık modeli icat edilmezse, AKP % 20'nin bile altında kalır; MHP barajı geçemez!

-İktidar değişir diyorsun yani? Bunlar gider diyorsun? Peki ne olacak o zaman? Bu günleri yaratanlara hiçbir şey denmeyecek mi eskisi gibi? Yine yapılanlar, yapanın karı olarak mı kalacak?

-Bizim için pek bir şey değişeceğini sanmıyorum. Birkaç yıl bunların yıkımı bahane edilerek sabır dileycekler. Ülke halkı sabır etmeye hazırlanıyor zaten!

Kapitalizmin sıkıştığı bu çağda, hele bizim gibi ülkelerde demokrasi diye bir şey beklememek lazım. Bankalar kar istiyor, patronlar çalışanın boğazından giren tek lokmayı bile çok görüyorlar!

Ülkenin işçi sınıfı ve yoksul halkı başkalarından inayet bekleme yerine, sınıf kimliği kazanıp kendi hakları için savaşıma girişmediği sürece, giden geleni aratmasa bile değişen fazla bir şey olmaz! Çünkü karşımızda bir kişi veya grup yok. Karşımızda ki rakip burjuvazi, yani başka bir sınıf. Onu gönderemedikten sonra hayrımıza bir şey olacağını sanmıyorum.

-Zamanın birinde, yük taşımaktan sırtları kan revan içinde bitap düşen eşekler, yaşlı semercinin ölümüne sevinirler. İçlerinden yaşlı bir eşek 'ne seviniyorsunuz? Ölen semerci en azından sırtımızın ölçüsünü biliyordu! Yeni gelen onu öğrenene kadar, daha çok yaralanacak

olan Ecevit ve yanındaki daltonlar gitti de iyisi mi geldi? Eğer işçi sınıfı, yani kapitalist düzende burjuvazinin tek rakibi olan sınıf, örgütlü değil ve iktidara talip olacak durumda değilse, sopanın yerini havuç alır, o kadar! O havucun da sopaya dönmesi an meselesi! Çünkü dünya kapitalizmi sıkışmış durumda, bizim gibi yerlerdekiilerin ise ayakta duracak mecali yok. Öyle olunca zora dayalı bir sistem dışında onları ayakta tutacak başka bir argüman yok!

Eğer sosyalist ve komünistler, bunları göremeyip hala başka çıkmaz yollara dümen kırıyorlarsa dünyaya at gözlüğüyle bakıyorlar demektir. Ya da beceriksizliklerini örtmek için bahane! Bilerek veya bilmeyerek ülke halkını ve işçi sınıfını kandırmanın affı yok aslında!

Zaman gelip geçtikten sonra "bunların olacağını biliyorduk zaten" deme ukalalığı ise, yapılanların en kötüsü! Seçimlerle hiçbir şeyin değişmeyeceği biliniyor da açık edilmiyorsa ne denilebilir ki? Hiçbir şey yapılamıyorsa doğruları söylemekte mi zor?

Dünya da ve ülkemizde, devrime en çok yaklaşılacak zamanlar aslında. Bir sistem sorunlarını halletmeyi bırakın kendine sorunlar ürettiği bir zamanda, sözüm ona komünistler ve sosyalistler, bu sorunlardan kurtulmanın yollarına taş döşemeye çalışıyorlar. Oysa onların görevi bu sorunları derinleştirip devrime giden yolu temizlemek olmalı. Öyleyse, işçi sınıfının politik örgütünü yaratıp, bu üflesen düşecek sistemi silkelemenin yolları aranmalı!

Genç Bir Komünist Nasıl Olmalı?

Genç Komünistler Birliği'nin 4 Nisan yıldönümü vesilesiyle, 20 Ekim 1962'de Ernest Che Guevara'nın Küba'nın devrimci gençlik örgütlerinin birleşmesinin anılmasında yaptığı konuşmadan alıntı...

Granma.

Genç Komünistler Birliği kendisini tek bir sözcükle tanımlamalıdır: Öncü. Siz yoldaşlar, tüm hareketlerin öncüsü olmalısınız. Bu fedakarlıkların niteliği ne olursa olsun, Devrim'in talep ettiği fedakarlıkları yapmaya ilk hazır olan. İş yerinde önde. Çalışmada önde. Ülke savunmasında önde ...

Bu, genç komünisti karakterize etmesi gereken bir şeydir. Bunun yanında adaletsizlik karşısında büyük bir duyarlılık; Kimin söylediğine bakmaksızın, bir şey yanlış olduğunda, kabullenmez bir ruh. Anlaşılmayan her şeyi sorgulamak; neyin net olmadığını tartışmak ve açıklığa kavuşturmak için; biçimciliğe, her tür biçimciliğe savaş ilan etmek. Her zaman yeni deneyimlere açık ...

Yani, öneri, her genç komünistin esasen insan olması, insan olmanın en iyisine yaklaşacak şekilde insan olması, iş, çalışma, insanlarla ve tüm dünya halklarıyla sürekli dayanışma yoluyla

insanın en iyiye doğru arınması ve arındırmasıdır. Dünyanın herhangi bir yerinde bir kişi öldürüldüğünde en üst düzeyde duyarlılık geliştirmek, dünyanın herhangi bir yerinde yeni bir özgürlük bayrağı göndere çekildiğinde yüreklenmek ve bundan güç almak ...

Böylece, belirli bir anda, önümüzdeki yıllarda herhangi bir günde - birçok fedakarlıkta bulunduktan sonra, evet, kendimizi belki de defalarca yıkımın eşiğinde gördükten sonra - belki de fabrikalarımızın nasıl tahrip edildiğini ve yeniden inşa edildiğini gördükten sonra, çoğumuzun öldürülmesine ve cinayetlere tanık olduktan, yok edilen her şeyi yeniden inşa ettikten sonra, tüm bunların sonunda, herhangi bir günde, neredeyse farkına varmadan, komünist toplum, idealimizi, dünyadaki diğer insanlarla birlikte yaratmış olacağız..

Neden Daha Azıyla Yetinelim ki?

Yusuf Karay

Küresel kapitalizm yıllardır büyük bir krizin içinde debelenip duruyor. Bu sisteme entegre ülkeler-yani hemen hemen bütün dünya ülkeleri bundan etkileniyor.

Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu durum diğer dünya ülkelerinden daha iç açıcı değil. Resmi enflasyon rakamları gerçeği yansıtmadığı halde 1998 yılından beri en yüksek seviyede.

Krizin sorumluları biz olmamamıza karşın fatura bizlere kesiliyor. Sistem partilerinin "Aynı Gemideyiz" sloganını hatırlayacaksınız. Burjuva devletin baskı ve sansür politikaları kol kola ilerliyor. Türkiye toplumu, burjuva muhalif partiler tarafından sürekli olarak sandığa entegre edilmeye çalışılmakta; toplumun devrimci enerjisi bu yolla yok edilmeye çalışılmaktadır.

Burjuva partiler bir yana dursun sosyalizm iddiasında olan örgüt ve hareketlerin pek çoğunun durumu bu tabloyu bozmaya yönelik görünmüyor.

Gençlik hayatı sorunlarla baş başa kalmış durumda. İşçi gençlik staj adı altında katlanılmaz bir sömürüye maruz kalmakta, gün geçtikçe örneklerini görmekte olduğumuz gibi iş cinayetlerine kurban gitmektedir. Öğrenci gençlik en ufak sosyal faaliyet bir yana dursun karnını doyurmak için adeta kırk bilinmeyenli denklem çözüyor.

Hakkımı olan hizmetlere ulaşamıyor, ulaştıkları da son derece yetersiz; insan onuruna yakışmıyor. Krizin sorumluları sermayelerini her geçen gün büyütüyor. Bizler katlanılmaz durumlarla karşı karşıya kalıyoruz.

Tüm bunlara mahkum muyuz? Elbette hayır. Bizler milyonlarcayız.

Bugün dünyanın pek çok yerinde işçi ve öğrenci gençlik omuz omuza mücadele veriyor. Türkiye'nin siyasi iklimi ne kadar izin vermese de geleceğin patlamalarının nüveleri bugün var. Her genç kendine en yakın gördüğü bayrağın altına girip mücadele etmelidir.

Bu mücadelede kızıl bayrağımızla biz de varız. Kurtuluş liselerden üniversitelere mücadeleyi örmekten geçiyor. Daha azıyla yetinmeyeceğiz, hakkımız olanı söküp alacağız.

Söz ve Eylem Yayınları adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Münir Köymen
Siyasi, Süreli, Yaygın Türkçe Yayın Adres: Sırapınar Mah. Kilim Sok.No:2/1 Çekmeköy/İst.
Baskı Tarihi; Kasım 2022 Basım Yeri: Özdemir Matbaacılık, Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin Topkapı Smti No: 28/245 Zeytinburnu /İstanbul Telefon: 0212 577 54 92